

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันพุธที่ ๒๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ของศาสนาพุทธ คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ของศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ของศาสนาอิสลาม

พระศาสนาคือหลักการประพจน์ปฏิบัติของมนุษย์ มนุษย์เราต้องเอาพระศาสนา มาประพจน์ปฏิบัติ พระศาสนาคือชื่อของศาสนานี้ พระศาสนาความหมายคือธรรมะ ความหมายนั้นหมายถึงอริยมรรคคือความเข้าใจ คู่กับการประพจน์การปฏิบัติ เพื่อเป็นมรรคเป็นอริยมรรค เพื่อเป็นสมณะเป็นวิปัสสนา

ให้พวกเราทั้งหลายเข้าใจเรื่องพระศาสนา เราจะได้ไม่ทะเลาะกันเรื่องพระศาสนา พระศาสนานั้นไม่ใช่เรื่องที่จะไปตัดออกหรือว่าเอาไปเพิ่มนะ

พระศาสนาคือความพอดีคือความพอเพียง เป็นความรู้คู่กับการประพจน์ การปฏิบัติ เป็นความว่างจากสิ่งที่มีอยู่ สิ่งที่มีอยู่นั้นมีอยู่ แต่ความรู้ความเข้าใจ จะให้หมู่มวลมนุษย์เข้าถึงความว่าง เข้าถึงความเป็นประภัสสรจากสิ่งที่มีอยู่นะ ไม่ใช่ว่างจากสิ่งที่ไม่มี ต้องว่างจากสิ่งที่มีอยู่

ความรู้ความเข้าใจอย่างนี้จะให้เราทั้งหลายรู้การประพจน์การปฏิบัติ

การพัฒนาของมนุษย์จะต้องว่างจากสิ่งที่มีอยู่ รูปก็เป็นสิ่งที่มีอยู่ เวทนามก็เป็นสิ่งที่มีอยู่ สัญญาก็เป็นสิ่งที่มีอยู่ สังขารความปรุงแต่งก็เป็นสิ่งที่มีอยู่ ใจตัวที่รับรู้นี้ที่มันเป็นจิตเป็นวาระจิตก็เป็นสิ่งที่มีอยู่ ไม่ใช่ไม่มีนะ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่มีอยู่ มันมีอยู่ เพราะเหตุเพราะปัจจัย

อย่างเรามีตาอย่างนี้แหละเราก็ต้องมีรูป เรามีหูก็มีเสียง เรามีจมูกก็ต้องมีกลิ่น เรามีลิ้นก็ต้องมีรส เรามีกายก็มีสัมผัส เรามีใจก็ต้องมีจิต

ศัพท์นี้เราพูดสองอย่างคือจิตใจ เพราะเป็นนามธรรมเค้าเลยพูดว่าจิตใจ เพราะมันเป็นนามธรรมเค้าเลยพูดว่าจิตใจ

ศาสนานี้เป็นความว่างจากสิ่งที่มีอยู่นะ เป็นปัญญาที่รู้เข้าใจ เป็นปัญญาที่รู้แจ้ง เห็นจริง เรียกว่ารู้ความจริง รู้ร้อยสัจสี่ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างนั้นคือเหตุคือปัจจัย

เราทั้งหลายเราจะารู้จักพระศาสนา เราจะได้เอาพระศาสนาเป็นนิติบุคคล ไม่ได้มาเป็นตัวเป็นตน เราจะได้เอาพระศาสนามาทะเลาะกัน

พระศาสนานี้เป็นความรู้คู่กับการประพฤติปฏิบัติ ถ้าเรารู้พระศาสนาแล้ว เราจะได้ไม่มีการทะเลาะกัน

อย่างธรรมกลีกับวินัยธรมะ ระดับนี้ถือว่ายังไม่เข้าใจพระศาสนาที่ทะเลาะกันนะ เพราะว่าถ้ารู้แล้วไม่ทะเลาะกันนะ ถ้ายังมีการทะเลาะกันยังเรียกว่ายังไม่รู้จักพระศาสนา

เราต้องเข้าใจ เมื่อคนหนึ่งไม่เข้าใจคนหนึ่งก็ต้องหยุด เราไปทะเลาะกันนั้นมันไม่ถูกต้อง

พระศาสนานี้เป็นความว่างจากสิ่งที่มีอยู่

ให้เข้าใจ ถ้าเราไม่เข้าใจเราก็จะไปหาความสงบจากสิ่งที่ไม่มีอยู่นะ อย่างนี้มันก็ไม่ใช่พระศาสนา มันก็ยังเป็นนิติบุคคลตัวตน

เราทั้งหลายผู้ที่เป็นศาสนาพุทธก็ต้องรู้พระศาสนานะ ผู้ที่เป็นศาสนาคริสต์ก็ต้องรู้พระศาสนา ผู้ที่เป็นศาสนาอิสลามก็ต้องรู้พระศาสนา ผู้ที่เป็นศาสนาพราหมณ์ฮินดูทุก ๆ ศาสนาต้องรู้พระศาสนา ว่าพระศาสนานะคือความรู้ความเข้าใจ ทั้งสิ่งภายนอกภายใน เข้าใจอดีตเรื่องอนาคตเรื่องปัจจุบัน เข้าใจเรื่องสมมติสัจจะทั้งหลาย

สมมติสัจจะทั้งหลายชี้ให้เห็นถึงแง่มุมทั้งผิดถูกดีชั่ว ไม่ผิดไม่ถูกไม่ดีไม่ชั่ว ชี้ให้เห็นนะ เพื่อจะได้รู้เหตุรู้ปัจจัยในแง่มุมต่าง ๆ เพื่อจะได้มีสัมมาทิฐิ ความเห็นถูกต้อง เข้าใจถูกต้อง แล้วก็มีสุขมีปิติมีเอกัคคตาในการประพฤติปฏิบัติ เพราะอันนี้มันเป็นความถูกต้อง ถูกต้องทั้งกายทั้งวาจาทั้งกิริยามารยาท ทั้งอาชีพนันถูกต้อง มันเป็นบริสุทธิ์คุณ มันเป็นความว่างจากความรู้ความเข้าใจ ไม่ใช่ว่างจากสิ่งที่ไม่มี

มนุษย์เราถึงต้องปฏิบัติที่ตัวของมนุษย์เอง เราต้องเอาเหตุเอาปัจจัยที่เป็นปัญญา สัมมาทิฐินำชีวิต

มนุษย์เราถึงมีการเรียนการศึกษา เราต้องเข้าใจนะทำไมถึงมีการเรียนการศึกษา ไม่เรียนไม่ศึกษาไม่ได้หรอก เกิดมาทำไมถึงต้องมีการเรียนการศึกษา

มนุษย์เราต้องมีการเรียนการศึกษาตั้งแต่อนุบาลจนถึงปริญญาเอก มีการเรียนการศึกษาตั้งแต่ต้นกัศมตริจนถึง ปธ.๙

มนุษย์เราต้องมีการเรียนการศึกษาเพื่อความรู้ความเข้าใจ

เค้าทำกันอย่างนี้มาตั้งแต่โบราณ ตั้งหลายร้อยหลายพันหลายหมื่นปี
มันมีหลักการด้วยความรู้ความเข้าใจ เข้าใจแล้วก็ต้องเข้าสู่ภาคประพฤติกฎปฏิบัติ

การประพฤติการปฏิบัตินั้นก็ต้องติดต่อกัน เป็นศีล เป็นสมาธิ เป็นปัญญา
เราทั้งหลายถึงจะมีหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม ไม่ไปตามสิ่งที่ไม่รู้ไม่เข้าใจ

มนุษย์เราถึงต้องมีการเรียนการศึกษา เพื่อเข้าสู่ภาคประพฤติกฎปฏิบัติ
ถ้าใครยังติดขัดหลงอยู่ก็เข้าสู่ภาคบำบัต

ทำเหมือนไก่ฟักไข่นี้แหละ ไก่ฟักไข่ ฟักโดยแม่ไก่ใช้เวลา ๓ อาทิตย์ หรือสมัยใหม่
เค้าฟักด้วยไฟฟ้าด้วยอุณหภูมิพอดีก็ใช้เวลา ๓ อาทิตย์เหมือนกัน

การทำอะไรที่ติดต่อกันเนื่องมันเป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา มันเป็นสัมมาทิฐิ
มันมีหลักการมีอุดมการณ์อุดมธรรม

พวกเราทั้งหลายพากันรู้เข้าใจ อย่าไปทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยมันไม่ได้
ไม่มีคำว่าตามใจตามอัธยาศัยนะ เพราะตัวของเรานั้นยังเป็นนิติบุคคลตัวตน ให้เข้าใจ

เราทั้งหลายถึงเข้าสู่ภาคประพฤติกฎปฏิบัติ พากันประพฤติพากันปฏิบัติ
เพราะไม่มีใครทำให้เราได้ปฏิบัติให้เราได้ เน้นที่ตัวของเราเอง

การประพฤติการปฏิบัติก็ต้องมีความสุขมีปิติมีเอกัคคตา

ถ้าเราไม่มีปิติไม่มีความสุขไม่มีเอกัคคตาเราก็มีความทุกข์ เราก็เป็นโรคซึมเศร้านะ

ทำอะไรไม่มีความสุขในการกระทำเค้าเรียกความทุกข์ ทางภาษาหมอเค้าเรียกว่า เป็นโรคซึมเศร้า

ให้เข้าใจ เพราะความทุกข์ ถ้าจะพูดถึงความทุกข์มันเป็นเรื่องของใจนะ ใจของเราเนี่ยมันมีความทุกข์นะ

เราต้องเข้าใจสิ่งที่เป็นทุกข์นั้นคือใจ ถ้ากายทุกข์ก็ถือว่าไม่เป็นไรนะ แต่ใจทุกข์นี้ มีปัญหา ความทุกข์ที่แท้จริงนะคือใจนะ

ใจของเรานะถึงเป็นใจบริสุทธิ์คุณ ใจของเราถึงมีปัญหา ใจของเราต้องรู้เข้าใจ เรื่องทุกข์ทางกาย ใจของเราต้องวางจากสิ่งที่มีอยู่ ใจของเราต้องมีปัญญา ใจของเรา ต้องรู้หรือสัมผัส

น้ำเป็นสิ่งที่มียู่ ดินเป็นสิ่งที่มียู่ ลมเป็นสิ่งที่มียู่ ไฟเป็นสิ่งที่มียู่ อากาศธาตุ สิ่งทั้งหลายทั้งปวงนี้เป็นสิ่งที่มียู่ เราต้องเข้าใจ

เมื่อสิ่งเหล่านี้มียู่นะ เราต้องรู้จักความเป็นประภัสสร ความเป็นประภัสสรของ ดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศ เราต้องเข้าใจสิ่งเหล่านั้นเป็นประภัสสร สิ่งเหล่านั้นแหละ มันคือธรรมะ เป็นใหญ่ของทุกสิ่งทุกอย่างนะ

น้ำก็เป็นใหญ่ของน้ำ ดินก็เป็นใหญ่ของดิน ลมก็เป็นใหญ่ของลม ไฟก็เป็นใหญ่ของไฟ ทุก ๆ อย่างเป็นใหญ่

เราต้องรู้เข้าใจสิ่งเหล่านั้นเป็นธรรมชาติเป็นประภัสสร เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายใจของเราจะได้รู้เข้าใจความเป็นประภัสสรนะ

ใจของเราจะได้ไม่ลืดรอนสิ่งต่าง ๆ นะ

รู้ว่าความร้อนก็เป็นสิ่งที่มีอยู่ ความเย็นก็เป็นสิ่งที่มีอยู่ สุขทุกข์ก็เป็นสิ่งที่มีอยู่

เราต้องรู้เข้าใจเราจะไม่ให้มันมีก็ได้ มันมีเหตุมีปัจจัย

อย่างเรามีอายุช่วยร่วมศตวรรษหนึ่งร่วมร้อยปีมันก็ต้องมีหนาวมีร้อนมีสุขมีทุกข์

เราต้องรู้เข้าใจเรื่องความเป็นประภัสสรของดินน้ำลมไฟ ตาหูจมูกลิ้นกายใจ
เรื่องธาตุเรื่องขันธเรื่องอายตนะ เราต้องรู้เข้าใจ

เราทั้งหลายจะได้มีความสงบมีปัญญา มีปัญญามีความสงบอย่างนี้

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ไปตามความร้อนความหนาว ไปตามผัสสะ
ทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ เราต้องเข้าใจ เราไม่เข้าใจมันก็ต้องทุกข์แน่นอน
เพราะไปติดรอนสิทธิของความไม่ถูกต้อง เราก็ต้องเป็นทุกข์แน่นอน

เราเอาความไม่ถูกต้องนำชีวิต ผิดก็คือผิด ไม่ถูกต้องก็คือไม่ถูกต้อง เราต้องรู้เข้าใจ

เราทั้งหลายต้องรู้ต้องเข้าใจ เพื่อเราจะได้ก้าวไปหรือผ่านไปด้วยความรู้
ความเข้าใจ มีการประพฤติกการปฏิบัติการปฏิบัติถูกต้องนะ

เราไปตามใจตามอารมณ์ไม่ได้นะ ยิ่งตามใจตามอารมณ์มันก็เหมือนไก่ฟักไข่

เราตามความไม่ถูกต้อง ความไม่ถูกต้องมันก็ยิ่งใหญ่ใหญ่ยิ่งไปเรื่อย

เราเอาความไม่ถูกต้องนำชีวิต มันก็ต้องมีแต่ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป
นอกจากทุกข์ไม่มี ทุกข์ทางกายยังไม่เพียงพอมันทุกข์ทางใจด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจนะ

เราต้องรู้จักพระธรรมพระวินัย พระธรรมพระวินัย สมมติสังขจะทั้งหลาย
มีหลายล้านสมมติ เราต้องรู้เข้าใจให้เรามีความสุขในการประพฤติกการปฏิบัติ

สมมติทั้งหลายเค้าร้อยกรองเป็นพวงมาลาอย่างสวยงามดั่งงาม เหมือนร้อยดอกไม้
เค้าร้อยเป็นพวงมาลา

ศีลสมาธิปัญญา มันจึงเป็นความงดงามในเบื้องต้น ท่ามกลาง และงามในที่สุด
สมมติสัจจะทั้งหลายเราต้องรู้เข้าใจ

เราทั้งหลายต้องพากันมา มีปิติมีความสุข มีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ
เพราะสิ่งทั้งหลายทั้งปวงนั้นมันเกิดจากเหตุเกิดจากปัจจัย เพราะสิ่งนี้มี
สิ่งต่อไปมันถึงมีนะ

ที่พระสารีบุตรมาเจอกับพระอัสสชิ เมื่อก่อนพระสารีบุตรกับโมคคัลลายังไม่ได้มา
บรรพชาอุปสมบทกับพระพุทธเจ้า

พระสารีบุตรกับโมคคัลลาท่านเป็นพระอัครสาวกฝ่ายขวาฝ่ายซ้ายขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้หนึ่งบำเพ็ญทางปัญญา ผู้หนึ่งบำเพ็ญมาทางอิทธิฤทธิ์

พระสารีบุตรเจริญสร้างบารมีมาทางปัญญา พระโมคคัลลาลำบากเพียรบารมีมาทาง
อิทธิฤทธิ์

พระสารีบุตรได้ไปพบกับพระอัสสชิ เห็นพระอัสสชิแล้วเลื่อมใส ประทับใจ
ในพระอัสสชิ ได้ถามพระอัสสชิว่า ท่านบวชมาจากไหนเป็นลูกศิษย์ใคร ทำไมท่านมี
พระรัศมีสว่างไสวน่าเคารพเลื่อมใส

พระอัสสชิก็ตอบว่า เราเพิ่งมาบรรพชาอุปสมบทใหม่จากองค์สมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าซึ่งมีนามว่าพุทธะ

พระสารีบุตรถามพระอัสสชิว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงสอนอะไร

พระอัสสชิก็ตอบหลักการอุดมการณ์อุคธรรมว่า สิ่งทั้งหลายทั้งปวงนั้น
มันเกิดจากเหตุเกิดจากปัจจัย เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี

เราต้องรู้จักเหตุ รู้จักปัจจัย รู้ความจริงอย่างนี้

สิ่งทั้งหลายทั้งปวงเราต้องรู้เข้าใจแล้วเอาความรู้คู่กับการประพฤติการปฏิบัติ
ชีวิตของเรามันจะก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ท่านตรัสสอนอย่างนี้แหละ

พระสารีบุตรผู้บำเพ็ญสาวกปัญญาบารมีมาหลายอสงไขยหลายล้านชาติ
ท่านเข้าใจ ได้บรรลุธรรม เข้าใจเรื่องเหตุเรื่องปัจจัย

ความรู้ความเข้าใจมันถึงไม่ใช่ความจำนะ มันเป็นความรู้ความเข้าใจ

เราจะไปเรียนหนังสือ หนังสือกองใหญ่ยิ่งกว่าภูเขา ไปฟังพระธรรมจาก
พระพุทธเจ้าหรือจากใครอย่างนี้ หรือค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ จุดหมายสิ่งเหล่านี้คือ
ความรู้ความเข้าใจนะ

ความรู้ความเข้าใจไม่ใช่ความจำ ถ้าความจำมันลืม ถ้าความเข้าใจมันไม่ได้ลืม
มันจะก้าวสู่กระบวนการทางปัญญาเรียกว่าปัญญาบริสุทธิ์คุณ

เราทั้งหลายรู้เข้าใจ ถ้าเรายกเลิกตัวตนเอาธรรมนำชีวิต เราถึงจะเข้าใจนะ

ถ้าเราไม่ยกเลิกตัวตนเราจะเข้าถึงความว่างจากสิ่งที่มีอยู่ไม่ได้

ความว่างจากสิ่งที่มีอยู่เราต้องยกเลิกตัวตนเสียก่อน เพราะธรรมทั้งหลายทั้งปวงมันเกิดจากเหตุ ถ้ามีตัวมีตน เอาตัวตนนำชีวิตจิตใจก็ไม่มี สมาธิก็ไม่มี ปัญญาก็ไม่มี ถึงจะเป็นความรู้ก็เป็นความรู้ที่เป็นนิติบุคคลตัวตน ถึงเป็นปัญญาก็เป็นปัญญาที่เป็นนิติบุคคลตัวตน มันเป็นความมีความเป็น ความได้ความเสีย ถือว่าเป็นนิติบุคคลตัวตนอยู่นะ มันไม่ใช่พระศาสนา

ต้องรู้เข้าใจเรื่องพระศาสนา

พระศาสนาคือเรื่องมาละตัวมาละตน คือมารู้อริยสัจสี่นะ

ศาสนาทุกศาสนาต้องรู้อริยสัจสี่นะ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสว่า เราต้องรู้เข้าใจเรื่องอริยสัจสี่ เรื่องเหตุเรื่องปัจจัย เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี ทุกอย่างขึ้นอยู่ที่เหตุที่ปัจจัยนะ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้เข้าถึงความว่างจากสิ่งที่มีอยู่ถ้าอย่างนั้นไม่ได้ รู้มากก็ยังมีปัญหามาก รู้น้อยก็มีปัญหามากเหมือนกัน

เราต้องรู้เข้าใจ เพราะเอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันมีปัญหา มันไม่ถูกต้อง

เอาตัวตนเป็นที่ตั้งเราคิดดูดี ๆ นะ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันพังทลาย พังทลายเหมือนตึก สตง.นี่นะ

ตึก สตง.ที่อยู่ที่ประเทศไทย ศูนย์กลางคือกรุงเทพมหานคร ที่นั่นเป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้การศึกษา ศูนย์กลางแห่งทุกอย่างในความเจริญทางเทคโนโลยีทางเศรษฐกิจทางปัญญาในการเรียนรู้การศึกษา มันมีอยู่ในกรุงเทพมหานครอยู่ในปริมณฑลของกรุงเทพมหานคร จังหวัดลุ่มรอบนะ

ที่นั่นมีตึกใหญ่ตึกสูงยิ่งกว่าตึกสงตง.หลายสิบตึก แต่ตึกอื่นมันก็ไม่พังทลาย เพราะความแข็งแรงพอ ความมั่นคงพอ

เพราะตัวตอนนี้แหละมันคือทุจริต ตัวตอนนี้มันพังทลาย มันคอร์รัปชั่น คอร์รัปชั่น มากเกิน ตึกต่าง ๆ นั้นนะไม่ใช่ว่าไม่ใช่คอร์รัปชั่นนะ คอร์รัปชั่นเหมือนกันแต่น้อยกว่า ให้เราดูเข้าใจ เราจะมีปัญญามากเท่าไรก็แก้ปัญหาไม่ได้

ถ้าเราเอาความไม่ถูกต้องนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิตคือมันแก้ปัญหาไม่ได้ มีแต่สร้างปัญหา

เราทั้งหลายต้องพากันมารู้จักปัญหานะ ปัญหาอยู่ที่เราเอาของไม่ถูกต้องนำชีวิต นี่แหละ

เราทั้งหลายนะไม่ต้องไปหาความทุกข์ที่ไหนหรอก ความดับทุกข์มันอยู่ที่เรา รู้ เราเข้าใจ แล้วเข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ มีความสุขมีปิติในการประพฤติ การปฏิบัติ เพื่อให้เป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา เพื่อพวกเราทั้งหลายจะวาง จากสิ่งที่มีอยู่ เราทั้งหลายจะไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม ไม่ไปตามความหลง รู้เข้าใจ ในการประพฤติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายถึงจะเข้าถึงพระศาสนานะ

ผู้เป็นศาสนาพุทธก็จะเข้าถึงพระพุทธศาสนา ผู้ที่เป็นศาสนาคริสต์ก็จะเข้าถึง คริสต์ศาสนา ผู้ที่เป็นศาสนาอิสลามก็เข้าถึงอิสลามศาสนา ผู้ที่เป็นพราหมณ์ ฮินดู ซิกข์ ก็เข้าถึงศาสนานั้น ๆ

เราต้องรู้เข้าใจในการประพาศิการปฏิบัติ เราทั้งหลายน่าจะจะได้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่
ว่างจากสิ่งที่ไม่มืถือว่ใช้ไม่ได้ ถือว่แก้ปัญหามิได้ มีแต่สร้างปัญหานั้น เพราะมันเป็น
นิติบุคคลตัวตน มันเป็นปัญหา

เราทั้งหลายต้องรู้จักปัญหา

เราทั้งหลายอย่าไปหนีความถูกต้อง อย่าไปหนีความจริง

เราอย่าไปคิดเหมือนแต่ก่อน ถ้าคิดเหมือนแต่ก่อนมันเป็นตัวเป็นตน
มันไม่เป็นธรรม ไม่เป็นสภาวะธรรม ไม่เป็นบริสุทธิ์คุณ ไม่เป็นปัญญาบริสุทธิ์คุณ
มันเป็นตัวเป็นตนนะ

เห็นรูปสวย ๆ ก็ร้องโอย ๆ ๆ ไป

ได้ยินเสียงเพราะ ๆ ก็ร้องโอย ๆ ๆ ไป

ได้ทานอาหารอร่อย ๆ ก็ร้องโอย ๆ ๆ ไป

ทุกอย่างมีแต่ทุกข์เกิดขึ้น มีแต่ทุกข์ตั้งอยู่ มีแต่โอยกับโอยนะ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้พากันว่างจากสิ่งที่มีอยู่

ต้องชอบใจทุกสิ่งทุกอย่างต่างหากนะ ชอบใจรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
ธรรมารมณ์ ที่มันเป็นโทษเป็นข้อสอบให้เราได้ประพาศิได้ปฏิบัติ

ถ้าเราไม่มีกายไม่มีใจไม่มีอายุขัยอย่างนี้ เราก็ไม่มีโอกาสได้ประพาศิปฏิบัติ

ให้เราทั้งหลายคิดว่า เราโชคดีนะ ให้เรารู้จักหน้าที่รู้จักข้อวัตรข้อปฏิบัติ
เราจะได้ปฏิบัติอยู่ทุกหนทุกแห่งทุกกาลทุกสถานที่

การประพาศิการปฏิบัติมันเป็นคู่กับการประพาศิการปฏิบัติจนราบส้นอายุชัย
ใครมีอายุชัยเท่าไรก็ปฏิบัติไปเท่านั้น

ที่มีคำถามว่า ปฏิบัติถึงไหนถึงจะได้หยุด

การปฏิบัติมันคู่กับอายุชัย คิดดี ๆ ที่ประกอบด้วยปัญญา พุทธิดี ๆ ที่ประกอบด้วย
ปัญญา กิริยามารยาทดี ๆ ที่ประกอบด้วยปัญญา ยกเลิกสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ให้ว่างจาก
สิ่งที่มีอยู่นี้แหละ

เราทั้งหลายอย่าไปหาความว่างจากสิ่งที่ไม่มี

มันจะมีประโยชน์อะไร เอาความหลงนำชีวิตมันมีประโยชน์อะไร มีอายุเป็นร้อย
เป็นพันเป็นหมื่นเป็นแสนเป็นล้านปีมันจะมีประโยชน์อะไร

เราต้องรู้เข้าใจ ว่าการเกิดของเราว่าการที่มีชีวิตมีลมปราณนั้นประเสริฐอยู่ที่เรารู้
เข้าใจ มีปิตีมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพาศิการปฏิบัติ

เราคิดดูดี ๆ ว่างจากสิ่งที่มีอย่างนี้แหละมันดีนะ เราพุทธิดี ๆ กิริยามารยาทดี ๆ
ยกเลิกสิ่งที่ไม่ถูกต้องตลอดอายุชัย

เราทำอย่างนี้นะมันก็จะป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญาเป็นความสงบเป็นความเย็น

เราทั้งหลายจะได้กลับมาหาความถูกต้องนะ ความถูกต้องคือความถูกต้อง
ความถูกต้องคือพระนิพพาน

พระนิพพานคือบ้านของเราะ พระนิพพานคือบ้านที่แท้จริง

ความรู้ความเข้าใจที่เป็นพระธรรมพระวินัยต้องมีความสุขในการประพฤติปฏิบัติ เราจะได้กลับมาหาความถูกต้องกลับมาหาพระนิพพานบ้านของเรา พระนิพพานคือบ้านที่แท้จริงของเรานะ

ความหลงมันคือความหลงนะมันไม่ใช่บ้านของเรา เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจ เอาความหลงเป็นที่ตั้งหัวใจของเรานั้นก็ตกต่ำ ตกไปสู่ภพภูมิต่าง ๆ ภพภูมิต่าง ๆ ของมนุษย์เราไม่เข้าใจ ภพภูมิมันมีทั้งหมดหลายภพภูมินะ เราต้องเข้าใจ ถ้าเราเข้าใจ แล้วมันก็จะไม่ตกต่ำไปในภพภูมิต่าง ๆ หัวใจของเราจะหยุดภพภูมินะ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราต้องรู้หลักการรู้อุดมการณ์ มีปัญญาสัมมาทิฐิ

ท่านพุทธทาสภิกขุ ท่านเป็นพระดีพระมีปัญญาของโลกนะ ท่านหลุดจากใจจากพระนิพพานว่า เราทั้งหลายต้องมีสัมมาทิฐิมีความเห็นถูกต้องเข้าใจถูกต้อง รู้ร้อยสัจสี เราเข้าสู่หลักการอุดมการณ์อุดมธรรม เราต้องรู้ภาษาวัตถุภาษาใจ ต้องก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ เราจะเป็นมนุษย์ได้ไม่ตกสู่อบายมุขอบายภูมิ ก็ด้วยความรู้ความเข้าใจนะ ท่านตรัสจากใจจากพระนิพพานว่า

เป็นมนุษย์ เป็นได้ เพราะใจสูง	เหมือนหนึ่งยุง มีดี ที่แววชน
ถ้าใจต่ำ เป็นได้ แต่เพียงคน	ย่อมเสียที ที่ตน ได้เกิดมา
ใจสะอาด ใจสว่าง ใจสงบ	ถ้ามีครบ ควรเรียก มนุสสา
เพราะทำถูก พุทถูก ทุกเวลา	เปรมปรีดา คั่นวัน สุขสันต์จริง
ใจสกปรก มีดมัว และร้อนร้าว	ใครมีเข้า ควรเรียก ว่าผีสิง
เพราะพุดผิด ทำผิด จิตประวิง	แต่ในสิ่ง นำตัว กลัวอบาย
คิดดูเถิด ถ้าใคร ไม่อยากตก	จงรีบยก ใจตน รีบชวนขวย
ให้ใจสูง เสียได้ ก่อนตัวตาย	ก็สมหมาย ที่เกิดมา อย่าเชื่อน เอย ๆ

เราต้องรู้เข้าใจในการประพาศการปฏิบัติ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ หัวใจเราก็จะตกสู่อบายมุขอบายภูมิ หัวใจของเราก็จะเป็นหัวใจแห่งความหลง หัวใจแห่งความหลง คำเรียกว่าหัวใจตกสู่อบายมุขอบายภูมิ เรียกว่าหัวใจเป็นบ่อนคาสีโนะ

เราเข้าใจเรื่องอริยสัจสี่ เราจะได้ยกเลิกบ่อน ยกเลิกอบายมุขอบายภูมิ เราจะได้คิดเอาตัวตนนำชีวิต เราจะได้พากันเอาธรรมบุญนำชีวิต

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ท่านบำเพ็ญพุทธบารมีเพื่อความรู้ความเข้าใจมายกเลิกอบายมุขอบายภูมิ ยกเลิกสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

สิ่งที่ไม่ถูกต้องมันทำลายความถูกต้องนะ มันระเบิดความถูกต้อง

รู้เข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจใครมาผู้บริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่นก็จะพากันมาคิดที่จะมาตั้งแต่บ่อนคาสีโนให้ถูกต้องตามหลักกฎหมาย เพื่อพากันเอาความหลงนำชีวิต อย่างนั้นนะมันไม่ถูกต้องมันไม่มีปัญญานะ เพราะเอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันไม่มีปัญญา

ถึงเราจะเรียนศึกษาจบ ปธ.๙ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งก็ชื่อว่าเราไม่มีปัญญานะ

ถึงเราจะเรียนศึกษาจบปริญญาเอกก็ชื่อว่าไม่มีปัญญา

เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายต้องวางจากตัวตนวางจากสิ่งที่มีอยู่ เราทั้งหลายจะไม่ได้คิดว่าจะพากันมาตั้งบ่อนคาสีโน

ศาสนาทุกศาสนาในโลกนี้เค้ามาหยุดอบายมุขอบายภูมิ มาหยุดบ่อนคาสีโนกันให้เข้าใจนะ

ศาสนาทุกศาสนาเค้าพากันมาพัฒนาใจพัฒนาวิทยาศาสตร์ไปพร้อมๆ กัน เพื่อให้เป็นทางสายกลาง เอาความถูกต้องนำชีวิต เอาปัญญาบริสุทธิ์คุณนำชีวิต

เอากรุณาบริสุทธิ์คุณนำชีวิต เพราะเอาตัวตนนำชีวิต เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง
มันเป็นนิติบุคคลตัวตนเป็นวิญญูสงสาร

เราต้องรู้เข้าใจ เราจะไปคิดด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ คิดที่เป็นนิติบุคคลตัวตน
มีความคิดเห็นว่า ประเทศสิงคโปร์ประเทศเค้าเล็กนิดเดียว ประเทศเค้าตั้งบ่อนคาสีโน
เค้ารวยมากนะ ในเอเชียเค้ามาเบอร์หนึ่งเลยอย่างนี้ มาเค้าที่เมืองจีนนะเค้าตั้ง
บ่อนคาสีโนเค้าก็รวยกัน เราทำไมไม่พากันตั้งบ่อนคาสีโน

เราต้องรู้เข้าใจนะ ประเทศสิงคโปร์เค้าประเทศเล็กนิดเดียว ไม่มีที่ทำอะไรทำสวน
ทำเกษตรกรรมอุตสาหกรรม

ที่มาเค้าก็เหมือนกัน เค้าคิดว่าในโลกนี้คนไม่ฉลาดมันมีมาก คนหลงคนโง่มีมาก
เราหากินกับคนโง่คนหลงพวกนี้ดีนะ เราจะได้รวยทางวัตถุ รวยทางวัตถุนั้นก็ได้รับ
ความสะดวกความสบายทางวัตถุ แต่มันก็ยังมีความทุกข์อยู่นะ

เราต้องเข้าใจ เพราะคนที่มีความทุกข์นะ คนมีความจนเพราะไม่มีสิ่งของนะ
มันก็เป็นทุกข์ คนหนึ่งเป็นคนรวยก็เป็นทุกข์เพราะไม่รู้จักพอ สองคนนี้นั้นก็ทุกข์
พอ ๆ กัน เราต้องรู้เข้าใจ ถ้ามีตัวมีตนเมื่อไหร่ มันเป็นทุกข์ทั้งนั้น เพราะมันไม่เข้าใจ
เรื่องพระนิพพานบ้านของเรา หรือพระนิพพานบ้านที่แท้จริงนะ จะให้มันวาง
จากสิ่งที่มีมันไม่มีนะ มันเป็นไปไม่ได้ เพราะทุกอย่างความเกิดมันก็มีอยู่ ความแก่ก็มีอยู่
ความเจ็บก็มีอยู่ ความตายก็มีอยู่ ความพลัดพรากก็มีอยู่

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้คืนทุกอย่างให้สู่ความเป็นประภัสสร
เอาตัวตนเป็นที่ตั้งหัวใจของเราก็คือเป็นความหลงหรือเป็นบ่อนคาสีโนนี้เอง

ให้รู้เข้าใจ เราทั้งหลายต้องเข้าใจการประพบัติการปฏิบัติ อย่าพากันไปคิดที่จะไป
แก้ปลายเหตุ ต้นเหตุอยู่ที่เราเข้าใจ ก็พากันมีปิติมีความสุขในการประพบัติการปฏิบัติ
จนกว่าจะหมดอายุขัยที่เราก้าวไปด้วยการประพบัติการปฏิบัติ

ท่านทั้งหลายเป็นผู้ที่ประเสริฐเป็นผู้ที่มีลมปราณ มีโอกาสมีเวลามีบุญมีวาสนา
ต้องเข้าสู่ภาคประพบัติภาคปฏิบัติ เพราะไม่มีใครประพบัติปฏิบัติให้เรา ต้องมีปิติ
มีความสุขมีเอกัคคตาในการประพบัติการปฏิบัติ เพื่อเข้าสู่ความว่างจากสิ่งที่มีอยู่
ไม่ใช่ว่างจากสิ่งที่ไม่ได้อยู่ ต้องรู้เข้าใจต้อง พัฒนาทั้งเทคโนโลยีพัฒนาทั้งวิทยาศาสตร์
พัฒนาจิตใจไปพร้อม ๆ กัน

เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันก็ชี้เกียจ มันก็จะไปแก้ไขแต่คนอื่น แก้ไขคนอื่น
มันก็พังทลายเหมือนตึก สตง. เอาตัวตนเป็นที่ตั้งนั่นแหละคือความไม่ถูกต้อง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงให้เราเป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง
ปฏิบัติเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เหมือนพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙
ของเมืองไทย เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้เป็นทุกข์กับอะไร เพราะทุกสิ่งทุกอย่าง
มันเป็นประภัสสร เราอยากให้มีมากมันก็เท่านั้น อยากให้มันมีน้อยก็เท่านั้นแหละ
เราต้องรู้เข้าใจ เราต้องเข้าถึงพระนิพพานความสงบเป็นสิ่งที่ว่างจากสิ่งที่มีอยู่

ประเทศไทยเรามันกว้างใหญ่ไพศาล เราต้องรู้เข้าใจไม่ต้องพากันไปตั้งบ่อนคาสิโน
ให้เข้าใจในหลักการอุดมการณ์ในการประพบัติการปฏิบัติ เราอย่าไปตามความหลงนะ
ต้องพัฒนาทั้งใจทั้งวัตถุไปพร้อม ๆ กัน

เราจะเอาแต่วัตถุแล้วทิ้งใจทิ้งพระนิพพานบ้านของเราไปได้อย่างไร

เราทั้งหลายต้องเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอด้วยความรู้ความเข้าใจ ในการประพฤติในการปฏิบัติ เราไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็ไม่ได้แก้ปัญหา มีแต่ไปสร้างปัญหา เราทั้งหลายก็จะไม่ได้พากันเป็นมนุษย์นะ เป็นได้แต่เพียงความหลง เป็นได้แต่เพียงคน ย่ำต๊อกอยู่ในความหลงด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายนะ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสว่า ท่านทั้งหลายจะมีชีวิตที่ประเสริฐต้องเอาธรรมนำชีวิต อย่าได้ตั้งอยู่ในความหลง ความเพลิดเพลिनความประมาท เพราะสิ่งทุกอย่างเราต้องรู้เข้าใจ ถ้าไม่รู้เข้าใจ เราก็จะไปประมาทกัน เพราะทุกสิ่งทุกอย่างมันเอากลับคืนมาไม่ได้นะ

ปัจจุบันเป็นวาระสำคัญเป็นวาระแห่งชาติในการประพฤติการปฏิบัติ

เราอย่าเอาความไม่ถูกต้องนำชีวิต เราต้องเอาความถูกต้องนำชีวิตด้วยความรู้ ความเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ

การแสดงบรรยายพระธรรมเทศนาด้วยโอวาทพระธรรมคำสอนขององค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เป็นบริสุทธิคุณ เป็นกรุณาธิคุณ เป็นปัญญาธิคุณในเช้าวันนี้ก็เห็นสมควรในกาลเวลา พอสมควร จึงขอสมมติยุติในการบรรยายไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการละฉะนี้
